

κειού. Οι θέσεις είναι συμπληρωμένες και για να διοριστεί ο Ρουσφετόπουλος πρέπει να παυθεί ένας άλλος. Ποιός θα παυθεί; "Α, τον βρήκαμε! Ο γραμματικός του Ειρηνοδικείου Φολεγάνδρου κ. Παυσανίας. Δεν μπορεί όμως να πάει στη Φολεγάνδρα ο κ. Ρουσφετόπουλος, γιατί τη θέση αυτή την ζητάει ο Γραμματικός του Ειρηνοδικείου Τζουμέρκων κ. Συναλλαγίδης, φίλος του υπουργείου κι αυτός. Μά και ο Ρουσφετόπουλος, ούτε τα Τζουμέρκα θέλει. Πού να τον τοποθετήσουμε;

Για να συμβιβαστούν όλα αυτά, αρχίζει ο περιφημος χορός που χορεύεται μέσα στις στήλες της "Εφ. της Κυβερνήσεως" και κοστίζει τότες χιλιάδες στο Δημόσιο ταμείο.

Καμαρώστε τον τώρα λιγάκι τον χορό αυτόν: «Διορίζεται ο κ. Ρουσφετόπουλος γραμματικός του Ειρηνοδικείου Κυθήρων αντί του κ. Ν. μετατιθεμένου εις το Ειρηνοδικειόν Αργολιστής, αντί του κ. Χ. μετατιθεμένου εις το Ειρηνοδικειόν Παξών, αντί του κ. Β. μετατιθεμένου εις το Ειρηνοδικειόν Αιγιάς, αντί του κ. Γ. μετατιθεμένου εις το Ειρηνοδικειόν Ανάφης, αντί του κ. Τ. μετατιθεμένου εις το Ειρηνοδικειόν Τζουμέρκων, αντί του κ. Συναλλαγίδου μετατιθεμένου εις το Ειρηνοδικειόν Φολεγάνδρου, αντί του κ. Παυσανίου απολυμένου.»

Βάλτε τον χορό κάτω, κοιτάξτε τις αποστάσεις, λογαριάστε τα οδοιπορικά έξοδα κ' έπειτα δώστε δέκα ρακέλλα στο Ρωμάλικο.

Για να διοριστεί ένας φίλος του κόμματος, δέκα έκοσι άνθρωποι αναγκάζονται να οργώσουν από την μια ως την άλλη ακρη την Ελλάδα, και τα έξοδα του οργώματος πάντοτε στη ράχη της Ψωροκώστινας.

Τι άσυνείδητοι άρτοι οι ξενοδόχοι! έλαβε κάποιος αγαπητήμένος. Τις προάλλες ένας μου κάθησε ένα κάλικο πεντάδραχμο, που άκόμα δεν κατόρθωσα να το ξεγυρώσω.

Η άπάθεια των καλών ανθρώπων βλέπεται πιο πολύ από την ενέργεια των κακών.

—Κατηγορούμενος, είπες ο δικαστής, θα πεις τρεις μήνες φυλακή για να μάθεις άλλοτε να κλέβεις πρόβατα.

—Άδικα άδικα, είπες ο κατηγορούμενος. Δεν τάκλεψα, δεν τάκλεψα...

—Μήν επιμένεις. Νά, εδώ δυό άνθρωποι που σε είδαν.

—Τι κι' ε' με είδαν δυό άνθρωποι; Έγώ μπορώ να σου φέρω είκοσι που δε με είδαν.

Δε μάς λείπει τόσο η δύναμη όσο η θέληση, έλεγε ο Ροσεφουός. Συχνά φανταζόμαστε κάτι αδύνατο, μα είναι πρόφαση, κι άληθινά έτσι δε ζητούμε παρά να τα τεράσουμε με την ακαμωσιά μας.

—Τι θα κάνεις, Γιάγκο, δτα μεγαλώσεις; Ρώτησε ο πατέρας παρατηρώντας το γόκο του με καμάρι.

—Θ' άφίσω γένια, είπες άμέσως το παιδί του.

—Μπα! Και γιατί;

—Νά, γιατί θα'χω λιγώτερο πρόσωπο να πλένω.

κύνταξες, πιδε ήρθε και τ' ν' άνώχλησε;—Μ' τι θαλά κάνω εγώ; είπες δειλά η Μαρουδή.

Η μάννα τους είχε άνασκηκωθή λίγο στο στρώμα—Σώπα Μαριώ μ', της είπες, δεν άκούς π' μάς γυρδένε σπ'τ' σ' ν' άπάνω γειτονιά.

—Έ'ε σα γυρδένε.. δεν είχαμε τίποτα; δ,τ' τσιτωτάξά με, κείνο θα πέρνε, σά θέλνε..

—Άμ' δεν άκούς πού'χε γράμμα ή γαμπρός.

—Έ'ε σάν είχε γράμμα κι ή γαμπρός, αύτες τονε δάνουν, δεν τα ξέρουμε; όμως τι να κάνουμε; να πεθάνη; το τάζουμε το θάδ μ' νάρθω εγώ δώ' να καθήσω..χαρά στο θάμμη κ' έπεσε να πεθάνη.

Η άρρωστη άκουε,μα λίγο λίγο έπεσε πάλι στο στρώμα άποκαρωμένη. Η Μαρουδή έτρεξε να τη σκεπήσει και της άλλαξε το βρεμμένο πανί άναψε και το λύχνο, γιατί είχε νυχτώσει και κάθισε χαμπηλά κυττάζοντας τη μάννα της· αύτε κάπως την είχε ξελαφρώσει ή διέδοδο που της βρήκεν ή Μαριώ και γι' αύτε οι στεναγμαί της δεν ήταν βαθοί σάν και πρώτα. Κάποτε—κάποτε όμως παραμιλούσε.

Η Μαρουδή όπως είπαμε, είχε καθήση χαμπηλά· δεν είχε φάρ τίποτα—και πιδε κύτταξε φαί κείνη την ώρα άλλα δόθηκε στους λογιμούς που παράδερναν το πένεμα της: άλήθεια που θα την εδρίσαν τόση προίκα; κι α' α' αυτό—γιατί μπορούσε και να δανειστούνε—άλλα το

ΨΥΧΑΡΗ

ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΟΝΑΕΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΠΟΣ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΥ ΡΟΜΠΙΝΣΩΝΑ *

Έ'ελα βράδυ προτού βασιλέψη, περνούσανε ο Γιάννης κι η Μυριέλλα σά μια βρεματιά. Θεόμορφο κι άγριο το μέρος, ή βρεματιά πιασμένη μεταξύ βουνού και κορυφούλα κατόντικρυ στο βουνό. Ηθελεις ως μια ώρα για να πäs ίσια με κεί από τα συνηθισμένα τους τα καττόπια· λοιπόν ή απόσταση άκριτούτσικη, και φόβος δεν είτανε νάπάντρες γνωστά προσώπατα, γιατί πρös το βράδυ δεν άπομακρύνονται τίς τα ζώα. Μά κ' ή βρεματιά έμοιαζε σάν κλεισούρα, βαθειά βαθειά κιά-λως, πρσινούμαθρη σπάνηπλάγια της. Κάτω, λίγο λίγο και παίρνοντας ένα ένα τα χορταράκια, που να πής, το κιστό· συνφεύγεαν τη φωλιά του.Τό φως τουρανού σά νάποξέχνασε πιο πρόθυμα τη βαθυσία εκείνη, σά να τραβιούντανε πιο γοργά, για να την άφήση πιο ήσυχη. Φαίνονταν πäs εκεί άπάνω είτανε μέρα, μόνο από την άνημεριά, κι όντας σήκωνες τα μάτια, πελώριες, τρομαχτικές, σάν πλατύφραδα μαχαίρια πορφυροδαμμένα, του ήλιου οι κρσσοκύνινες άχτίδες, που κατεβαίνανε από της Δύσης τα βουνά, σκιζανε τα κλωνάρια, κόφτανε τα δέντρα, τρύπαγαν το χώμα της κορρούλας μεριά μεριά.

Και σάν άρπαγμένος, σά μαγεμένος από το θάνατο του ήλιου, που άκόμα και στο ξεψύχημά του, σπέρνει ζωή, ο Γιάννης έσφιξε το χέρι της Μυριέλλας, κι από της είπες ψιθυριστά·

—«Έ'ε μου φίλκας τα κιστόλαδα στο βουνό· γιατί να μη σου φιλήσω τώρα τα δικά σου, που τα θέλω;»

Έγυρε το κεφαλάκι της σιγά στο στήθος του Γιάννη, με τα μάτια της άνεβασμένα πρös του Γιάννη το στόμα. Στο γέρισμό της όμως, κάτι άντικρυσαν τα μάτια της στο βουνό.

—«Στάσου! Στάσου! Παρέκει!»

Όρθια στα πρωτοβράχια του βουνού, άπάνου από τη βρεματιά, είδε η Μυριέλλα την κατσίκη, την κα-

Κοίταξε τα φύλλα 96, 77, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109

τσίκη την αγαπημένη, που τους κοιτάζε άκίνητη.

Έφυγε το ζώο σιγά, ότι που γύρισε το κεφαλάκι της η Μυριέλλα έφυγαν κι άφτοι άκλουθώντας τη βρεματιά, μα δεν ξέρω τι άξήγητη λύπη στάλαξε στο φιλι τους που τόκανε άκόμη πιο γλυκό.

Ηθκανε πίσω με το φεγγάρι, άργυράδιστα. Την πήγε ως το καρabi της, όπως την πήγαινε κάθε βράδυ. Μά εκείνη τη νύχτα, καμώθηκε πäs την άφριε, τράβηξε λίγο παρέκει, έπιασε στο χορτο. κ' έμεινε ίσι- με το πρωί, να τη φυλάει.

Πού είναι ο άθρσπος άνεξήχτητος; Μά που είναι και μόνος, μόνος καθαυτό, άνάγγιχτος άπ' ήλους κι άπ' όλα; Θέλεις να περνούν οι ώρες του με δέντρα μονάχα τριγύρω του; Θέλεις να ζή τριγυρισμένος από ζώα; Θέλεις να τον άνεβάσης στα σύννεφα, να κάθεται κεί άπάνω με την άτμοσφαίρα όλόγυρά του και μόνο; Τι φελά; Τριγύρω του πάντα κάτι θα έπαρχει, που θα τονε σκαλώνη. Συμπερικυκλωσά βρίσκεται παντού, κ' ή συμπερικυκλωσά, όπως κι αν είναι, θα κυβερνή, θαλλάξη τη ζωή του, με τη ζωή του θα συννεργή. Ζωή δική του και δική του ενέργεια ο άθρσπος δεν έχει. Ός κ' ή καρδιά του είναι: ότι μπορεί να την κάμη ο άέρας που φυσά ή ήλιος που βρασιλέει, και μις κατσίκας ματιά στάνει να σου χαλάση τα φρενα. Όνειρο είναι ή άπόλυτη λευτεριά. Την περισσότερη τη χείρεσαι στη συντροφιά του άθρσπου, άφου τουλάχιστο σου μοιάζει, κ' έτσι τη νύχτα εκείνη στη Μασατιέρα, φύλαγε ο άθρσπος τον άθρσπο, σύμφρα και πονετικά.

Για βεβαίο διόλου δεν τήχω πäs η Μυριέλλα δεν το μυρίστηκε τάχα πäs ο Γιάννης κάπου εκεί θα βρισκότανε, και γι' άφτο ίσως κοιμήθηκε καλύτερα. Έως πάλι δεν άξίζουμε τα ψυχολογικά μας, κι άδικα λέμε πäs ο άθρσπος όλο τον άθρσπο γυρέει, άφου ο Γιάννης μας, τρέχα τρέχα με τη Μυριέλλα, λέγε λέγε της Μυριέλλας, σά να φοβήθηκε μια μέρα και λέγε και τρέχα, μάλιστα και φίλα, γιατί, να μην κρύφουμε τη, άλήθεια, μπορεί να τον τάραζαν και τα φιλιά, που έρ-

μούταν τα γλυκόλογα εκείνα του λεβέντη του γιού τη Άντωνένας. Άλλα γιατί να τον καταφρονέση; κι αν έπερνε άλλη τώρα και κείνος; άλλα κι αν δεν παντρεύονταν, όπως είχε πη, τι το όρελος; Αύτε πιά είχε σκαλώθη. Μά να πάλι καλά που ήρθαν έτσι τα πράματα. Μόνο ή μάννα της, ή μάννα της να μην πέναινε. Σηκώθηκε κ' έγονάτισε μπρös στο κόνισμα της Παναγιάς να τη φυλάει, ενώ ή άλλη άδερφή της ήταν γεμμένη άμα την άκουσε σηκώθηκε με τα δάκρυα στα μάτια που κυλούσαν γοργά. Άίντε Μαρουδή μ', είπες, πäs να κοιμηθής ή μάννα μας δεν έχει τίποτα, μή φοβόσαι.

—Έγώ δε φοβόμαι· μά έ'ε γιατί κλαίς;

Κείνη την πής το παράπονο—Μ' κλαίω· είναι να μην κλαίω που ήσθανε και ν' έρριξαν τον θάνατ' οι μαυρισμένες. Άλλ' ός είναι, πäs εγώ ταχυά στον μπάρμπα μ'.

Την άλλη μέρα, ή μπάρμπα της, ή προστάτης τους έκαμε παράπονα στο γέρο Βλάση κι αύτες τα πήγε στη γυναίκα του. Άρχισε δειλά δειλά σά μαθητής—Ο συμπέθερος σήμερις εί'ε παρέπονα λείε...

—Τι παράπονα πάλι; πχίος συμπέθερος; τον έλουσαν ισχυρόγνωμη ή φωνή της γυναίκας του· αύτε όμως ήταν σάν να τοΰδωσε φόρα κι άρχισε—Νά ή συμπέθερος, ή κύβ Δημητράκης ή συμπέθερος, είναι άλλος; έκαμε παράπονα σήμερις λείε ξέρω κ' εγώ, δεν είναι καλά αύτε τα πράματα, λείε, βάνουμε το παιδί τα λόγια.

σπίτι; ναί μεν έλεγαν ή άδερφή της να τ' αλλάξουν, άλλα θα ήθελε κι ο άντρας; της; κ' έπειτα θα έρεζε και κείνο της γρηνα-ξεμαραμένης συμπεθέρας; ά, γιατί να κρέμαται ή ζωή της άπ' το θέλημα μις; γρηά; γιατί να μη γεννηθής άντρας; άλλα να που δε γεννήθηκε· τι έπρεπε να κάνουν; άνύπαντρη δεν μπορούσε να μείνη· έπρεπε να πάρη έναν... μά να που πήρε το γιδ του καπετάν Βλάση· τέτχιος γαμπρός μάλιστα· ένας μουσρός, ένας σιχαμένος δυό πιθαμές άντρας· μπα; δίκη λοιπόν είχε ή θεία της; ή Γαρφουλιά, κι αύτε ή άνόητη δεν τοΰχε σκεφτή. Βλν' άλήθεια πäs ή Μαρουδή, άθωο κορίτσι, δεν τοΰχε πάρη μ' όλα του τα σοβαρά το πρᾶμμα, την παντρεία τη δική της την είχε πάρη σάν το στεφάνωμα της κούκλας, που έκαναν, όταν έπαιζαν αύτε μικρή με τ' άλλα κορίτσια της γειτονιάς· ελν' άλήθεια, πäs έπιασε κάθε μέρα με το νού της τα πανηγύρια του γάμου της, πανηγύρια χαρᾶς και τραγουδιών, χορού και ξεφαντωσιᾶς, μα στα πανηγύρια αύτε που μες την πολλή όχλοβοή ξεχώριζαν οι πρώτοι τραγουδιστάδες κ' οι καλλίτεροι χορευτές του χωριού, ένας τόπος ήταν άδειος, μια θέση δεν είχε τον άνθρωπό της, ή θέση του γαμπρού· και γιατί αύτε; γιατί ο γαμπρός ήταν στην Άμερική· και τ' γαμπρός, ένας γεροντομασμένος και της τον είχαν φορτώσει χωρίς αύτε να το καταλάβη. Τώρα πιά τώρα μόνο ένωθε τα λόγια της θείας της να της καίουν την καρδιά σά λάδι καυτό και τώρα θυ-

χιζανε τώρα και πληθαίνανε. Κ' έτσι παίρνοντας άν-
τιθετο σύστημα ο Γιάννης από το δικό μας με την
αλήθεια, κρύφτηκε από τη Μυριέλλα.

Εγώ λέω πάλι πως ο Γιάννης γύριζε λίγη μονα-
ξιά, για να την έχη και να τη βαστάη καλύτερα, πιο
ξεθαφρά μες το νου του, να την αγαπάη, να τη νει-
ρεθεί, να τη λαχταρή, να τη θέλῃ και να τη θείῃ.
Μά εἴτανε και φυσικά του συλλογισμοί, εἶχε τότες
κάμποσα κιόλας να συλλογιστῇ, το περισσότερο ἴσως τὰ
φιλικὰ πρὸς τοὺς γαργαλίζαν τὰ μυαλά, κ' ἔτσι ἕνα
πρωτὶ ὁ φίλος τρέβηξε κάτω κάτω στὸ γυαλό, πίσω ἀπὸ
τὰ βουναράκια ποὺ πρόσταζαν τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ λι-
βαδιοῦ, κατάντικρυ τῆς σπηλιάς του.

Εἶχε ξεκινήσει πρὶν τὰ χαράματα, δίχως νὰ τὸ
νοιώσῃ κανεὶς. Κατέβηκε, κάθισε ἀπάνω σ' ἕνα βράχο,
με τὰ πόδια κρεμαμένα, καὶ κοίταξε. Εἶπαν ἀθαλασ-
σιὰ ἐκείνη τὴν ὥρα, καὶ ὁ βράχος, ποὺ τὸν ἐκείπαζε
ἡ θάλασσα, στὸ γυμνισμὸς τῆς, στεκότανε γυμνὸς κ' ἐρη-
μος σὰν πηγμένους μες τὸν ξαθόχρωμο τὸν ἄμμο, τὸν
ἀπαλόστρωτο καὶ μακρυνόν. Ἡ ἀκρογιαλιά, πίσω σὲ
κάποιαν ἀπόστασιν, καὶ ἔτσι ἄλλο δὲν ἔδωκε μὲρυστά-
σου παρὰ θάλασσα.

Θάλασσα καὶ ἀπεραντωσιὰ! Ὅτι ποὺ χάραξε, ἡ ὁλό-
κληρη ἀβγούλα, με τὰ δάχτυλά της τὰστημένα, γλυ-
κοσπρίσε τὸ οὐρανοθέμελο τῆς ἀνατολῆς. Φαέδαινε
φαέδαινε ἡ ἀσπράδα καὶ πήγαινε. Λίγο λίγο ζαπλωνόν-
τουσαν ἀπάνω στὰ νερά τὰ σεντεφένια, σὰν ἀργυρὰ
μεγαλομάντιλα. Ἐσπιναν ἀφτὰ τὸ ἕνα με τ' ἄλλο, καὶ
στὸ σμῆμα, ἔλιωναν οἱ μουντὲς μενεξένιες χρυσά-
δες, εἰ φίλες μαθίαιες ποὺ χωρίζανε ἀκόμα τὰ ὕδατα.
Μαργαριτάρια περηνούντανε γυαλιστερὰ στὸ γυαλό,
καὶ ὅλο τὸ πέλκο γινότανε σὰν πλεούμενο ἀσπρὶ σφα-
νταχτερό. Ἀνάτελλε ὁ ἥλιος, καὶ προχού ξεπροβά-
λῃ ὁ δίσκος ὁ χρυσός, ρόδιζαν τὸ πέλκο οἱ πρω-
τεῖς τοῦ ἀχτιδιές. Ἐπειτα, μιὰ λίμνη αἶμα, κάτω.
Ἐβγαίνει τώρα, ἐβγαίνει πὰρ ἡ ἀρχοντιά του· ἔβριχνε,
σκόρπαζε, πετοῦσε τὸ φῶς με τὰ πύρινα τὰ παντοδύναμα
χέρια, τὰ μυριοδάχτυλα, ποὺ κάθε δάχτυλο καὶ φλόγα,
ὁ ἥλιος χτυποβόλοῦσε τὸ φῶς του πέρα πέρα, ὑπερῆξε
καὶ χρώμα ἔδωκε στὰ πράγματα ὅλα, πρασίλωνε τὰ
βρυμάνια τῆς Μασατιέρας, κυάνωνε τὴ θάλασσα, γα-
λαζώνει τὸν οὐρανὸ, ἐλουζε διακμάντια τὸν αἰθέρα, τέ-
ρεσθαίλειο, τὴν ἀνοιχτωσιὰ, φανέρωνε ἀλάκαιρη τὴ
Δημιουργίαν.

Ἡ ἀπεραντωσιὴν ἔχει κάτι ποὺ σὲ τρομάζει· τρώ-
μαζε τώρκα καὶ ὁ Γιάννης με τὸ οὐρανοθάλασσο ποὺ
τέβλεπε ὅλο. Χαμήλωσε τὰ μάτια· ὁ βράχος τοῦ σὰ νὰ
εἶχε προχωρήσει μες τὰ νερά. Δηλαδή, φούσκωνε ἡ

θάλασσα κ' ἐρχότανε σιμὰ του. Ἀχ! φούσκωνε, κ'
ἡ ἀγάπη, στὴν ψυχὴ του. Μήπως ἡ ἀγάπη του θὰ
χανότανε, μήπως θὰ βούλιαζε σὰν τὸν ἥλιο, τὴν ἄλλη
τὴ βασιλὴν, στὴν ἑμεταιά; Ἡ μήπως θανάτελνε σὰν τὸν
ἥλιο τὸ σημερινόν, στὸ γυαλό; Δὲ θὰ χαίρότανε τάχα
πὰρ τὸν ξαθόχρωμο τὸν ἄμμο τῆς ἀγάπης, σὰν
καὶ πρῶτα, σὰν τὴ μέρα ἐκείνη στὴν ἀμμουδοῦλα τὴ
βοριανή; Τὶ νὰ κάμῃ, πῶς νὰ τὰ ταϊριάζῃ, γιὰ νὰ
τὴν ξαναφερῇ πίσω, γιὰ νὰ τὴν ξαναζωντανέψῃ, τὴ
χρυσὴ τὴν ὥρα, ποὺ θὰ τὴν παραχρυσώνει πὰρ ἡ τωρινή
τοῦ ἀγάπης; Πιὸ ἐσκόλο τότες παρὰ ὑπερὶς ἀπ' ὅσα
εἶχαν ἀκολουθήσει ἀνκεταξὺ τους; Τότες εἴτανε ἀγ-
ριος ὁ Γιάννης· τότες εἴτανε ζῶ. Νὰ ὅμως ποὺ ἐγινε
ἄθροπος, νὰ ποὺ ἄκουγε τὴ Μυριέλλα· καὶ ἂν ἡ Μυ-
ριέλλα δὲν ἤθελε, καὶ ἂν ἡ Μυριέλλα φοβότανε, τί γύ-
ρεβε ἀφτὸς ἀγάπῃ με ζῶρ καὶ τί χαρὰ εἴτανε ἡ ἀβύχῃ
χαρὰ;

Τέτοια συλλογιούνταν ὁ Γιάννης, ὁ ἴδιος ποὺ φέρ-
θηκε, πρὶν τὴ γνωρίσῃ, με τὴ Μυριέλλα σὰν τὸ θερίο,
καὶ ποὺ τώρκα οὔτε ἤξερε πῶς νὰ τῆς πάρῃ τὴν ἀγά-
πῃ τῆς ὅλη. Βέβαια, τῶςλεπε, τὸ καταλαβαίνει πῶς
ἡ Μυριέλλα εἶχε ἀλλαξίει μαζί του· τὰ χάρδια της, τὴ
νύχτα ἐκείνη τὴ φεγγαριάτικη, τὰ φιλιὰ της κατόπι,
ποὺ τὸν τρελλαίνανε, χαρὶς νὰ τοῖμῃσῃ νὰ τὸ δείξῃ,
τοῦ ἔδιναν κάποιο θάρρος. Μά τὸ θάρρος τοῦ ἀφτὸ ἴσα
με ποὺ θὰ πᾶν καὶ μπορεῖ νὰ πᾶν; Ἀν ξαναρχίσει
πάλι τὰ δικὰ της, ἂν εἰλεγε πάλι πῶς θὰ πείσῃ στὴ
θάλασσα νὰ πινῇ; Τότες τί φελοῦσαν τὰ χάρδια καὶ
τὰ φιλιὰ; Γιατί νὰ βασκινιέται ὁ δόστυχος καὶ γιατί
ὁ ἥλιος νὰ χαίρεται τὴν πλάση; Τὶ μυστήριον εἴτανε
τοῦτο; Κοίταξε ὁ Γιάννης τὴ Δημιουργίαν, καὶ τὰ
πλοῖκά του τὰ λογικά τρώμαζαν τώρκα καὶ με τὴν
Ἀγάπῃ.

Τὸν ἔκαιγε τὸ πετσί του. Ἡλιο δὲν ἔτρεμε ἀφ-
τός, μὰ ὁ ἔρωτας, πὶο δυνατὸς, πὶο βαριὰ καὶ ἀπὸ τὸν
ἥλιο, τοῦ φλόγωνε τὴ σάρκα. Ἐνοιώσε ἄξαφνα σὰν
ζελαφρώμα στὸ κορμί του καὶ ἀναστέναξε· τὸ κῆμα, με
τὴ φουσκεθαλασσιὰ, τοῦ ἔλουζε τὸ πόδι. Στὸ διάβολο
τὰ φύλλα, οἱ ψωρετσόχες, τὰ παννιά, παννιά τοῦ κα-
ταρτιοῦ ἀκούς ἐκεῖ; ποὺ τοῦ ἔμαθε νὰ κόφτῃ καὶ νὰ
βάζῃ ἀπάνου του ἡ Μυριέλλα! Στὸ διάβολο τὰ βού-
χα! Τώρα εἴτανε μόνος καὶ μποροῦσε. Ποιὺς τὸν ἐμ-
πόδιζε; Νὰ κορίτσι, ποὺ στὴν ἐρμιά, στὴ Μασατιέρα,
με τὴν κάψα, θέλησε καὶ καλά νὰ τοῦ σηκώσῃ τὴ γδύ-
μνια του, τὴν παλιά του τὴ συνήθειαν, τὴν ἀθώαν, καὶ
οὐ λὲς νὰ ξαναπασιάσει μαζί της τὰ παιγνίδια τῆς ἀμ-
μουδοῦλας!

(ἀκολουθεῖ)

Ο ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Στὸ ἐπιστημονικὸ ἄρθρο ποὺ δημοσιεύσαμε στὸ περα-
σμένο φύλλο γιὰ τὸ «Νέο χειρόγραφο τοῦ Διγενῆ Ἀ-
κρίτα» ἔγινε ἕνα λάθος σημαντικὸ καὶ μάλιστα στὴν
ὕπογραφή.

— Ἀντὶ Νίκος Α. ΒΕΗΣ ποῦναι τὸ σωστὸ, τυπώθηκε
Νίκος Α. Βάκης, ἂν κ' οἱ ἀναγνώστες μας σὰν εἶδαν τὴν
παράθεσιν αὐτῆς ὑπογραφῆς θὰ κατάλαβαν πῶς τέτοιο ἄρθρο
μονάχα ἀπὸ τὸν κ. Βέη θὰ μπορούσε νὰ γραφῇ.

— Καλὰ τὰ εἶπε κ' ἡ «Ἀκρόπολις» τίς προάλλες, δι-
καιολογώντας ἕνα φύλλο τῆς γιομάτο ἀπὸ τυπογραφικὰ
λάθια πῶς «μεγάλους κινδύνους διατρέχουν οἱ ἰδέαι τῶν
γραφόντων ὅσο νὰ παραθεθοῦν στὴ δημοσιότητα».

— Ἡρεθε δὴ ἀπὸ τὴν Πόλιν γιὰ λίγες μέρες ὁ καλὸς
μας φίλος καὶ συναγωνιστὴς κ. Γ. Βαμβακίδης.

— Πῶς δουλεύουν γιὰ τὴν ἰδέαν μὲς στὴν Πόλιν οἱ θα-
σκάλοι ποὺ γι' ἀρχηγὸ τοὺς ἀναγνωρίζουν τὸν σοφὸ γιὰ-
τὸ Φωτιάδην, ἴσως τὸ ποῦμε ἄλλη φορὰ, γιατί ἀξίζει νὰ
πάρουν ἀπὸ αὐτοὺς μαθήματα ἐθνικῆς ἐργασίας καὶ πα-
ληκαριῶς καὶ μερικοὶ δικοὶ μας δακτύλοι ἐδῶ, ποὺ τρέ-
μουν σὰν μπαμποῦλα ἕνα Κουρκοκουτσιστρίωτη.

— Τώρα σὲ λέμε μονάχα πῶς ὁ κ. Βαμβακίδης ἤρθε
δὴ γιὰ νὰ τυπώσῃ τὰ ποιήματά του, ποὺ ἕνα δυὸ θὰ δη-
μοσιεύουμε καὶ μετὰ γιὰ δείγμα, ἀργότερα.

— Κἀποιοι Ἐγούμενοι στὴ Πόλιν ἔδωκε, λένε, ἕνα
παράσημο τοῦ Μοναστηριοῦ τοῦ στὸν κ. Ἀνοητόπουλο τὸν
Κερχηναῖο.

— Ὁ καινέμος ὁ Ἀνοητόπουλος φορτώθηκε τὸ παρά-
σημον στὸ ὤμο του, τῆρε δὴ καὶ τώρα σπᾶει τὸ κε-
φάλι του νὰ βρῇ τὴν χρῶμα κορδέλλα ταϊριάζει σ' αὐτό.

— Μιὰ κυρία τὸν συβούλεψε νὰ πάρῃ κόκκινη σφ-
δέλλα, τῆς φωτιάς, γιατί τῆς φωτιάς, νὰ ποῦμε, εἶναι καὶ
τὰ ἄρθρα του.

— Αὐτὸς ὅμως ἐπιμένει νὰ τὴν παραγγεῖλῃ τὴν κορ-
δέλλα στὸ Παρίσι κ' ἐπειδὴ θάνα ἀκριβὴ ἐκπέταται νὰ
πουλήσῃ τὸ παράσημο γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὴν κορδέλλα.

— Ἰσα με τὴν 31 Αὐγούστου δεχόμαστε ποιηματικά
καὶ χωρατάδες γιὰ τὸν Αὐγουστιάτικο διαγωνισμὸ.

— Ὅπως λέει πολὺ σωστὰ κ' ὁ Ἀ γ ω ν ο θ έ τ ης στὴ
κρυσόλα του, ποὺ θὰ τὴ δημοσιεύουμε στ' ἄλλο φύλλο, εὐχό-
ματτε ὅσα μᾶς στείλουν αὐτὸν τὸ μῆνα νᾶναι καλύτερα
ἀπὸ τὰ περασμένα.

— Θάνα κρῖμα νὰ πᾶψῃ ἕνας τόσο παιγνιδάρικος δια-
γωνισμός.

— Καὶ μιὰ εἰδηση καλὴ, γιὰ νὰ χροῦν οἱ φίλοι μας:

— Ὁ «Νουμάς» ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον θὰ βγαίῃ ταχτικά
δωδεκασελίδος, με τὴν ἰδια πάντῃ συνδρομῇ, 10 δραχ. γιὰ
τὴν Ἑλλάδα καὶ 10 φρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικόν.

— Περισσότερες λεπτομέρειες στὸ παραπάνω φύλλο.

Ο ἴδιος

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

ΔΕΙΚΝΕΤΑΙ 3—5 Μ. Μ.

— Δὲν εἶναι δουλειὰ σ' ἐσένα· μὴν κραίνεις ἐσύ ντίπ',
τὸν ἀπόκοψε ἡ γυναῖκα του, ἄφρε με μένα νὰ τίς κάνω
ὅπως θέλω... ἄσε νὰ τίς σφίξω λιγάκι τὰ λουριά! ἂμ' πῶς
νὰ μᾶς κάννε αὐτὲς ὅπως θέλανε;

Ἀπ' ἄλλην αὐτὴ τὴν ἀνακατοσοῦρα μόνον ἡ θεὰ Γαρ-
φουλιὰ δὲν πειράχτηκε καθόλου. Ὅταν τ' ἄκουσε: μπᾶ,
εἶπε, καλὸς καὶ ὁ γαμπρός, καὶ ἄξιο τὸ θέλημα τ' μόν
ἡμεῖς γρη῏ς γυναῖκες τί νὰ κάνουμε; νὰ ἐρῇ αὐτὸς ποῦναι
παλληκαρί νὰ τὸ σκῶς τὸ σπῖτ' νὰ τὸ πᾶν νὰ τὸ πᾶν σ'
ν' ἀπὸν γειτονεῖα.

Σὰν τ' ἄκουσε ἡ συμπεθέρα— Νὰ τίς πῆτε τὴ περικα-
λοῦ ποῦλι, εἶπε, νὰ μὴν ἔχ' με τὸ γιὸ μ' νὰ κάνῃ γιατί
τὴ φκιάνω καὶ με θυμῶτι ὅσο ζῇ. Μᾶς ἔδωσαν ἕως τὸ
προικίδι τὸ πολὺ κ' ἔχυν καὶ λόγο νὰ ποῦνε.

— Ἡμεῖς τί νὰ τ' δώσουμε, ἀπάντησε κ' ἡ κυρὰ Γαρ-
φουλιὰ, τ' φτάνουν ὅσα τῶςλεκε ὁ Θεός· δὲ θέλ' ἄλλα χα-
ρίσματα.

Κ' ἔτσι ξακολουθοῦσαν ὁ κρυφτοπόλεμος, φανερά ὅμως
δὲν ἔλεγαν τίποτε. Μάλιστα στὴ γιορτὴ τοῦ γαμπροῦ ἡ
θεὰ Γ. πηγαίνοντα στὸν ἀδερφὸ τῆς νὰ χαίρετῃσῃ βρῆκε
τὴν συμπεθέρα. Πρὶν μπῇ ὅμως στὸ σπῖτ' βρῆκε στὴν αὐλὴ
τὴ Μαρουδῆ.

— Καληχρονιά Μαρουδῆ, τῆς εἶπε, ἔλα νὰ σὲ φιλήσω
πρὶν ν' ἐρῇ ἀπ' ν' Ἀμερικῇ κείνος ὁ τσιμπλιάρης, ὕστερα
θὰ σὲ σγαίνωμαι. Ἀντε καὶ ὡς τοῦ χρόνου ἕνα καλὸ γαμ-

πρό... Δὲν ἀκούς ἀρῇ Μαρουδῆ τόνε θέλεις τὸ γιὸ τ; Ἀν-
τώνεας—Μ' ἐγὼ τί ξέρω· ὁ πατέρας μ'.

— Κάνε πῶς δὲν τὸν θέλεις, ἀλλ' ἂς εἶναι θὰ στονὲ δώσω
ἐγὼ δὲ σ' ἀφῆνω σ' αὐτόνε τὸν τσιμπλιάρη.

— Καλὲ σῶμα νὰ μὴ σ' ἀκούσ' ἡ μάνα τ' εἶναι μέσα.
Ἀφ' οὗ μπῆκε ἡ κυρὰ Γαρφ. κ' εἶπε τίς εὐχές, γύρισε
καὶ στὴν συμπεθέρα.

— Τὶ κάνετε, συμπεθέρα, καλὰ εἰσαστε;

— Ἐ! δόξα σοι ὁ Θεός, πότε καλὰ, πότε ἀσκημα, βρί-
σκόμεστε.

Μ' ἀπ' τὸν ἀφεντογιὸ τί μαθαίνετε: πότε θὰ ἐρῇ
νὰ πᾶν τὸ ταῖρι τ' νὰ στήσῃε τὴ φωλιάς τους;

— Νοικοκύρης εἶναι, ὅποτε θέλ' ἔρχεται, μόν' ἀπὸ
γράμμα δὲ μᾶς εἶχε νὰ ξέρουμε.

— Αλήθεια ὅτι γύρισε σπῖτ' ἄλλο;

— Δὴ ἡ συμπεθέρα εἶχε γράμμα, ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτε.

— Ἐμ δὲ γίνεται κατ' ὅσα ξέρετε καὶ σεις.

— Σ' ὀρκίζομαι στὴ ψυχὴ τ' πατέρα μ'.

— Μ' ἀφῆστε τὰ αὐτὰ, τί τὰ θέλετε εἶπεν ἡ μάνα τῆς
Μαρουδῆς.

Ὑστερα πὸ λίγη ὥρα ἔφυγεν ἡ συμπεθέρα καὶ ἀπόμει-
ναν μόνες. Εἶδες, ἔκανε ἡ κυρὰ Γαρφουλιὰ, ἐνῶ ἡ περπα-
τησιὰ τῆς συμπεθέρας ἀκούονταν ἀκόμα ὄξω, εἶδες στὴ
ψυχὴ τ' πατέρα τῆς καὶ στὸ νερό τῆς θάλασσας ἀκόμα σ'
ἐρρίζεται ὅτι δὲν ξέρει τίποτε. Ἐσεῖς τί λέτε;

— Μ' ἡμεῖς τί νὰ ποῦμε· ὅτι θέλνε μᾶς κάννε. Σπῖτ'
γυρέβνε, λίρες γυρέβνε καὶ πάλι δὲν μᾶς μιλοῦνε. Μήνε;
εἶχε νὰ ἐρῇ ἡ συμπεθέρα.

— Τί νὰ σᾶς κάνω, ἐσεῖς τὰ φταῖτε οὐλα, γιατί πῆ-
γατε νὰ προσκυνήστε μιὰ φαντασμένη. Εἰγὼ δυντα τῶμαθα
πετάχκα ὄξω ἀπ' τὸ σπῖτ' σὰν τ' παλαδονοντιὰ· πῶς κἀν'
κείνη ἡ παλαδονοντιὰ ἔπ' καταρῇ τὰ σύννεφα ἀπ' τὴ
μιὰ ν' ἄκρια, σ' ν' ἄλλη, ἔτσι κ' ἐγὼ δὲν ἤξερα τί ἔκανα
καὶ τί ἔπερν μπροστὰ μ'. Ὑστερα, τουταχνοῦ, ἄς πᾶω
λέω, γιὰ κλάρες νὰ ξεσκᾶσω. Ἰᾶω καὶ βρίσκω κάτι ἀλι-
σφακίες κατ' ἐλιδές, καὶ ξεκαρσιμένες· τραβᾶω βρὲ γιά-
σα, βρὲ ντέ, τίποτα, πουθενά νὰ βγοῦνε· πᾶω παραπέρα
καὶ βρίσκω κατ' φουντωτές—φουντωτές, τραβᾶω, μιὰ καὶ
ὄξω· νὰ, λέω, τώρα ἐγὼ τῶμαθα σὰν καμπότες συμπεθε-
γίες· πᾶς καὶ παρακαλᾶς κατ' κακόμοιρους, κατ' σημειωμέ-
νους καὶ χίλια ζόρια νὰ γίνῃ ἡ παντρεία. Σιὸ τυχαῖν καὶ
κανέναν λεβεντάνθρωπο, κανέναν ζηλεμμένο, μ' ἕνα λόγο
τὸν ἔχῃ γαμπού.

Οἱ δυὸ γυναῖκες ἔσκασαν στὰ γέλοια.

— Γιαλᾶτε, γιατί ἔπεσάτι καὶ σεις στὴν πῆττα με τὸ γαμ-
πρό π' διαλέξατε· ὅμως τώρα τί λέτε; θὰ καρτερήτε, ζῆσε
Μᾶν νὰ σᾶς σταφυλί, πότε νὰ σειστῇ ὁ βασιλογιὸς ν'
ἄρῃ ἀπ' τὴν Ἀμερικῇ;

— Ξέρουμε κ' ἡμεῖς, εἶπ' ἡ νύφη τῆς· καὶ ὁ ἀφέντης μας
εἶπε ἄσε, λέε: νὰ ἰδοῦμε ὅπως τὰ πρίμακα.